

менъ кръстъ, за който разказватъ, че билъ побиенъ отъ единъ руски консулъ (?).

Отъ тая планина ние се упжтихме къмъ Пиротската нахия, дойдохме въ село Дойкинци, преминахме презъ Висошкитѣ села и запрѣхме се при село Гинци, което се намира при пж-тя, който води изъ София за Берковица. Намислихме да удариме пощата, защото ни трѣб-ваха пари за барутъ и за други потрѣби. За наше нещастие, пощата премина, но не носѣше нищо, което би обогатило джебоветѣ ни. Следъ пощата преминаха четири турчина, които оти-ваха изъ Пазарджикъ въ Видинъ. Тия турци бѣха вѣоржжени отъ главата до петитѣ и ка-раха връшници, за да ги продаватъ по Видин-ското. У тия турци ние намѣрихме петъ оки барутъ, вземахме имъ пушкитѣ и ножоветѣ, и пустнахме ги. Не преминаха ни десетъ минути, а на пжтя се показаха още двама турци, които бѣха родомъ изъ Враня. Ние поискахме да имъ вземеме оржжието; но тия се възпро-тивиха, и ние бѣхме принудени да ги ударимъ, да убиеме едина и да нараниме другия. У мъртвия намѣрихме 12,000 гроша.

Въ тоя сжщи день противъ насъ бѣше изпроводена една голѣма потеря, и ние бѣхме принудени да бѣгаме и да се скриеме на Вра-чанската планина, близу до Искѣра. Азъ пред-ложихъ на дружината да преминеме презъ тая рѣка, да идеме на Троянската планина, а оттамъ да трѣгнемъ за Карлово, за Кало-феръ, за Габрово, за Сливенъ и пр. Дружината ми се бѣше уплашила и не желаше да върви следъ мене по непознати мѣста. Коста войвода, Петъръ Пиротчанинътъ и Велко изъ с. Тур-чинъ ми отговориха отрицателно.

— А бе, братия, защо правите така? Нели